

ümit yaşar oğuzcan

RÜBAİLER

TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI

ÜMIT YAŞAR OĞUZCAN - RÜBAİLER

15
Lira

KÜLTÜR YAYINLARI

Edebiyat Dizisi 27

RÜBAİLER

İstanbul, 1972

ÜMİT YAŞAR OĞUZCAN

RÜBAİLER

TALÂT S. HALMAN'IN
ÖNSÖZÜ İLE

Desenler

Semih Balcıođlu

Kapak

Etem alıřkan

Basıldığı yer

Dođan Kardeř Matbaacılık Sanayii A. Ő. Basımevi İstanbul

S U N U

Üç Vedat tanıdım:

Biri ilk arkadaşımды. Dostluğumuz 40 yıla yaklaşıyor.

Biri adını Vedat koyduğum ilk oğlum. Onunla da dostuz yıllardanberi.

Vedat'ların sonuncusu da ötekiler gibi en sevgili, en güvenilir dostum oldu benim.

Beş ciltte toplamaya karar verdiğim, otuz yılı aşkın şairlik hayatımın ürünlerinden ilkini, dostları olmakla övündüğüm 3 Vedat'a eksilmeyecek sevgilerimle armağan ediyorum.

İsmail Gök

Ö N S Ö Z

«OĞUZCAN'IN DÖRTLÜKLER DÜNYASI»

TALÂT S. HALMAN

Dört satırlık şiir birimi, Türk şiirinin tarihi boyunca, özlü düşünceler ve yoğun duygular için en yaygın ve en etkili olarak kullanılan ifade aracı olmuştur. **Divan ü Lûgat-it-Türk**'teki şiir parçaları, ilk Türk ozanlarının tek mısra, beyit ve üçlük birimleri üzerinde durmayıp en fazla dörtlüklerle içli dışlı olduklarını gösteriyor. Dörtlükler, halk şiirimizde, hiç olmazsa bin yıldır baş tâcı... Anadolu'nun dört bucağında, analar çocuklarına mani söyler, âşıklar sevdiklerine... Dilimizin en duygulu, en ince şiirlerinden çoğu, adını bilmediğimiz halk şairleri tarafından, mani biçiminde yaratılmıştır:

**A benim bahtiyârım
Gönülde tahtı yârim
Yüzünde göz izi var
Sana kim baktı yârim**

Halk düşüncesi, dünyayı değerlendirirken, varı yoğu yorumlarken, dörtlüklere başvurmuştur:

**Mal sahibi mülk sahibi
Hani bunun ilk sahibi
Mal da yalan mülk de yalan
Var biraz da sen oyalan**

Genellikle aruz kullanan (en çok Fâilâtün Fâilâtün Fâilün vezniyle yazılan) Tuyuğ da eski şiirimizin üstün ve özgün başarılarından saydığımız bir dörtlük türüdür. Türk düşünce ve duyarlığı, birkaç yüzyıl, nefis tuyuğlarla dile gelmiştir. Ne yazık ki sonradan bu türe rağbet azalmış, geleneksel şiire ilginin canlandığı dönemlerde bile tuyuğ nedense hep ihmale uğramıştır. Rübailere ve bağımsız dörtlüklere yeniden önem vermeğe başlayan Türk şairlerinin tuyuğ da yazmağa başlamasını umar ve dileriz.

Divan edebiyatımızda kıt'a ve dü-beyt diye tanımlanan dörtlükler de rağbet görmüştür. Fuzulî'nin ünlü dörtlüğü hatırlardadır:

**İlm kesbiyle pâye-i rif'at
Ârzû-yu muhâl imiş ancak
İşk imiş her ne vâr âlemde
İlm bir kîl u kal imiş ancak**

Türk şairi, özlü düşüncelerini, hayat görüşlerini, felsefî yorumlarını, aklına yerleşen izlenimleri dile getirmek istediğinde, en çok «rübai» türüne başvurmuştur. «Rübai», İslâm uluslarının edebiyatına İranlıların bulup verdiği tek türdür. Eski söylentilere göre, «rübai» vezni, rastlantı sonucunda ortaya çıkmış: Şen şakrak bir çocuk, kendi uydurduğu bir satırı yüksek sesle söylerken oradan geçen bir şairin hoşuna gitmiş. Şair (bazı kaynaklara göre, Rüdagi) çocuktan işittiği ritmi, aruza uygulayarak yeni bir vezin olarak geliştirmiş. Gitgide, ortaya 24 tane «rübai» vezni çıkmış, bunlar 12'şer vezinli

«ahreb» ve «ahrem» adlı iki grupta toplanmıştır. Fars şiirinde rübaiye «terane» de demişler.

İran şiirinde rübai, en gözde şiir türlerinden biri... Nesiller boyunca, Hamadanlı Baba Tahir'in, Ebu Said'in, Şeyh-el-Ensarî'nin rübailerini doya doya okunmuş, ezberlenmiş.

Gerek rübai, gerek hümanist heyecan olarak, tarihin en ünlü ve en önemli dörtlüğü, herhalde Mevlâna Celâleddin Rumi'nin «Bâz â bâz â herançi hastî bâz â» mısraıyla başlayan şaheser rübaisidir.

**Gel, gel yine, her neysen, kimsen yine gel,
Kâfirsen, ateş ve put seversen yine gel:
Girmez ki umutsuzluk bizim dergâha,
Yüz tövbeni bozsan bile gel, sen yine gel.**

«Rübai» türünün en büyük üstadı, elbette Ömer Hayyam'dır. Sadece kendi dilinde ve ülkesinde değil, Batı ve Doğunun başka kültürlerinde de Hayyam yaygın rağbet görmüştür ve görmektedir. Felsefi söyleyişin doğuna özlü şiirlerle varan Hayyam üzerinde uzun süredir hararetli bir tartışma yapılıyor: Bazı yorumculara göre, rübaiyatın yüce ustası, din-dışı düşüncelerini dile getiriyordu; bazılarına göre ise, üstü-kapalı ifadeler kullanılarak tam bir mutasavvıf gibi yazıyordu. Bu tartışmalar bir yana, İran'da ve başka ülkelerde Hayyam'ın hikmeti, hicvi, hayat görüşleri dillere destan olmağa devam ediyor

Türkiye'de Hayyam en sevdiğimiz, en benimsediğimiz İranlı şair olmuştur Bunda, birçok usta çeviricinin

ve elbette en başta Yahya Kemal'in büyük emeği geçmiştir. «Hayyam» adlı rübaisinde Yahya Kemal ne güzel bir özet sunmuştur:

**Hayyâm ki her bahsi açar sâgarden
Bahsetmedi cennette akan Kevser'den
Gül sevdi şarab içti gülüp eğlendi
Zevk aldı tırâşîde rübailerden**

Yahya Kemal, Hayyam'dan çevirilerine «Türkçe Söyleyiş» adını vermişti. Çevirideki üstün başarısının sırrını rübai tarzında dile getirmiştir:

**Hayyâm'ı alıp tercüme et derlerse
Öğrenmek için tâlib isen bir derse
Derdim ki rübaisini nazmetmelisin
Hayyâm onu türkîde nasıl söylerse**

Ömer Hayyam'ı Batının popüler bir şairi yapan Edward FitzGerald, nefîs İngilizce söyleyişler sunmuş, ama Hayyam'ın anlamını ve sözlerini bazan tanınmayacak kadar değiştirmiştir. Üstelik, Hayyam'ın birbirleriyle bağlantısız olan rübailerini sanki bağımsız değıllermiş gibi belirli bir sıraya koymuş ve aralarında ilişkiler bulmağa ya da kurmağa kalkışmıştır. Yine de, FitzGerald'ın çevirileri kudretli, göz kamaştırıcıdır. Hayyam'ın orijinal rübailerinden Türkçeye yüzlerce çeviri yapıldı ama, FitzGerald'ın İngilizce adaptasyonlarından hiç çeviri yok. Umarım, bellibaşlı çevirmenlerimizden biri ya da birkaçı bu büyük eksikliği yakında giderir.

Rübai sanatı, Türk şiirinde doruğuna Yahya Kemal'le

erişti. Yahya Kemal'in rübaileri, güçlü ve güzel gerçekleri inanılmaz bir rahatlıkla dile getirmiştir. «Ömür» başlıklı rühai, bu pürüzsüz sanatkârlığın ünlü örneklerinden biridir:

**Bir merhaleden güneşle deryâ görünür
Bir merhaleden her iki dünyâ görünür
Son merhale bir fasl-ı hazandır ki sürer
Geçmiş gelecek cümlesi rüyâ görünür**

Yahya Kemal'in diri tuttuğu rübai geleneğini Cemal Yeşil ve Arif Nihat Asya günümüze kadar sürdürdüler. Orhan Veli de birkaç tane güzel rübai yazdı, rübai çevirdi. Nazım Hikmet, aruz veznini bir kenara iterek, modern «Rübailer» yarattı.

Türk şiirinin dörtlük geleneği, en etkili örneklerinden birkaçını çağımızda «Râbia Hatun» dan kazandı. «Râbia Hatun» un dillere pelesenk olan dörtlüklerinden biri:

**Olsandı sen hava, olsamdı ben sema,
Alsamdı ben seni dem dem, nefes nefes;
Olsandı sen zaman, olsamdı ben mekân
Eflâki dolduran bir aşk olurdu, bes.**

Fazıl Hüsnü Dağlarca 1960'larda ve 1970'lerin başında yayınladığı en güzel şiirlerinden çoğunu, dörtlük türünde verdi. Vezinsiz kafiyesiz dörtlüklerinde Dağlarca aklın, muhayyilenin, heyecanların, ince duyguların özdeyişlerini sunmaktadır:

İNANSIZLAR

**Susarken
Dilleri yoktur
Konuşurken
Ağızları**

KEDİLER

**Sıcaktır
Dulun
Kedisi
Gelinin kedisinden**

YUMUŞAK

**Bir ekmeği
Var eder
Bir açın
Ağızı**

TANRIYLA BEN

**O
İşinin ozanı
Ben Tanrısıyım
İşimin**

Dörtlük ve özellikle rübai türünün çağdaş üstadlarından biri, Ümit Yaşar Oğuzcan... Belirli vezinler ve kesin kafiye/rediflerle dört satıra derin bir düşünceyi ya da sürükleyici bir duyguyu sığdırmak hiç de zor değilmiş gibi, Oğuzcan bize özlü sevgi, felsefe, toplumsal eleştiri dörtlükleri veriyor. Muhteva ve üslûbu dört başı mâmur bir sentezde birleştiren şu şiiri, rübai türünün şaheserlerinden biridir:

**Her gün yeni bir can yaratır hak bende
Ergeç yeşerir kupkuru yaprak bende
Son meyvesiyim ben bir ölümsüz ağacın
Binbir tohumun sürdüğü toprak bende**

Oğuzcan'ın rübailerinden ve başka dörtlüklerinden çoğu, veciz sevgi şiirleri:

**Gökyüzüm olsan seni dağ gibi sevsem
Her ânını yeni bir çağ gibi sevsem
Sevenler için bu dünyâda ölüm yok
Ölsem de seni bin yıl sağ gibi sevsem**

Oğuzcan'ın aşkı bu şiirlerde bazan beşerî ölçüler içinde güçlü bir güzelliği dile getiriyor:

**Bir bakıp gözlerime herşeyi anlarsın ya
Benimle kederlenir, benimle ağlarsın ya
Şu sonsuz karanlıklar hiç umurumda değil
Batmayan güneş gibi içimde sen varsın ya**

Bazan da, dört satır içinde, aşk bir ölümsüzlük mâcerâsı oluyor:

**Bir ömre değer sevdiğimin bir gecesi
Ağzımda duâdır adının her hecesi
Fâni yaşayıp böyle ölümsüz sevmek
Âlemde bütün sevgilerin en yücesi**

Son yılların en güzel birkaç sevgi şiirinden biri olan bu dörtlükteki manevî yüceliş, Ümit Yaşar'ın dörtlüklerinde sık sık görülen bir temadır:

**Ölüm olmaz cihanda sevmeyi, sevilmeyi
Yüz yıl yaşamaktan daha üstün tutana.**

**Aşka taptık diye korkutma cehennemle bizi
Biz o âlemde asıl cenneti bulduk Tanrım.**

**Bir damla dedim, sen bana deryâ verdin
Her ânıma renk, ömrüme mânâ verdin
Yıllarca o tek mutluluğun girmedeği
Dünyâmı yıkıp bir yeni dünya verdin.**

Aşkın sancıları ve kuşkuları da var Oğuzcan'ın dört-
lüklerinde... Şair, sona ermeğe mahkûm yaşantıların
üzüntüsü içindedir:

**Bir gün sevilenden ve sevenden ne kalır
Gözden, o dudaktan, o bedenden ne kalır
Anlat bana ey sevgili, senden başka
Can verdiğim ân âleme benden ne kalır**

Oğuzcan'ın derin bir karamsarlığı, yaşamak ve sev-
mek karşısında umutsuz ağıtları da var:

**Bir gün bile anmaz bizi andıklarımız
Ergeç unuttur sevgili sandıklarımız
En sonra kül olduk bu büyük yangında
Boşmuş, tutuşup kor gibi yandıklarımız**

Hayal kırıklıkları, hayatın katı gerçekleri karşısın-
da kötümserlik, güvensizlik ve yakınma da Oğuzcan'ın
dörtlüklerinde başgösteren duygu ve dertler arasında...

**Hak her kulunun alınına bir şey yazmış
Bir say bakalım alını açık kaç kişi var.**

**Hep aynıdır âlemdeki zindancıbaşı
İşkence kalır, yalnız esirler değişir.**

**Ergeç sezeceksin var olan şey yokluk
Binbir yalanın kaynağı bir eski yalan.**

Şair, kötülerin, aç gözlülerin, sömürücülerin boş yere didindiklerini de dört kuvvetli mısra ile apaçık belirtiyor:

**Hep zulmederek halkı soyup gitmişler
Eller keserek, gözler oyup gitmişler
Yıllar yılı çaldıkları dünya malını
Bir gün yine dünyâda koyup gitmişler.**

Oğuzcan'ın karşısına dikilen dünyada «Devler küçülür, gözde büyürken cüceler»... Böyle bir çevrede, dindarlar da yanlış düşünceler, boş umutlar içinde görünür.

**Dindar kişiler zannediyor hak çağırır
Aslında o fânileri toprak çağırır
Toprak anamız her zaman âdil ve büyük
Her canlıyı ölmezliğe mutlak çağırır**

Şair, Tanrıyı Tanrıya şikâyet eder gibidir: Dünyayı sakat yaratmıştır, kötülük ve adaletsizlikle doldurmuştur. Şairin elinde olsa yepyeni bir evren yaratırdı:

**Son ver ulu Tanrım bana küskünlüğüne
Ben çoktan inandım senin üstünlüğüne
Bambaşka bir âlem yaratırdım yine de
Ver sen o büyük kudreti bir günlüğüne**

Türk edebiyatının en güzel lirik protesto şiirlerinden biri, Oğuzcan'ın pürüzsüz bir rübaisidir:

**Bitsin diyorum bunca karanlık bitsin
Boş midelerin duyduğu açlık bitsin
Madem ki eşit geldik eşit gitmeliyiz
Haksızlık imiş, zulm imiş, artık bitsin**

Karanlık ve kahpe bir dünya içerisinde insanı güzelliğın, zevkin ve aşkın yücelttiğini şair ne hoş sözlerle belirtiyor:

**Her zevki tadıp her şeyi bilmek ne güzel
Her sevgiyi, her neş'eyi bilmek ne güzel
İnsanlığın alçaldığı bir dünyâda
Bir insanı sonsuz sevebilmek ne güzel.**

Rübai şeklini, vezinlerini, kafiye düzenini Ümit Yaşar Oğuzcan kadar başarılı ve etkili kullanan üç beş kişi kaldı Türkiye'de... Oğuzcan'ın rübai ustalığı, hem klâsik rübai, hem yenilikçi rübai alanında üstün başarı sağlamasıyla gerçekleşmiştir. Şu rübai Ömer Hayyam'ın rûhunu şâd ettiği gibi, Yahya Kemal'i de sevindirir, hattâ imrendirirdi herhalde...

**Âlemdeki esrârı serencâm söyler
Sâki susar ellerde gezen câm söyler
Her mısraı nâdide rübailerle
Söylerse büyük gerçeği Hayyam söyler**

Oğuzcan, rübai kalıplarından çıkıp hece vezninde dörtlüklere yöneldiğinde de taze ritmlerle, ince duygu-

sal söyleyişlerle etkiliyor okurlarını... 7-7 ile yazdığı şu aşk dörtlüğü, sevenlerin ve sevilenlerin dilinden düşmeyecektir:

**Bir pınarsın, içilen ama hiç kanılmayan
Seveni yanıltmayan, sevince yanılmayan
Özlenen sen, özleyen sen, özleten sen
Varken, doyulmayansın; yokken, dayanılmayan.**

Oğuzcan'ın dörtlükleri, kendi içlerinde, bir felsefî bütünlük, bir duygu bayındırlığı, bir mimarî denge sağlamaktadır. Ne var ki bu doyum olmaz şiirlerden çoğunu okurken, keşki daha fazla sürseler diye düşünmemek elde değil. Dörtlükler, felsefe alanında, his ve heyecan ülkesinde uzamasını özlediğimiz birer tavaf...

Rübai, mani, tuyuğ, kıt'a, dü-beyt, terane; daha geniş bir terimle: dörtlük... Şiirin bu temel biriminde doruğa yükselenlerin arasına Ümit Yaşar Oğuzcan, elinizdeki rübailer ve dörtlükler derlemesiyle giriyor. Oğuzcan'ın dörder satırlık nefîs şiirlerini yıllar boyunca doya doya okuyacağız, ezberleyeceğiz, okutacağız.

R Ü B A İ L E R

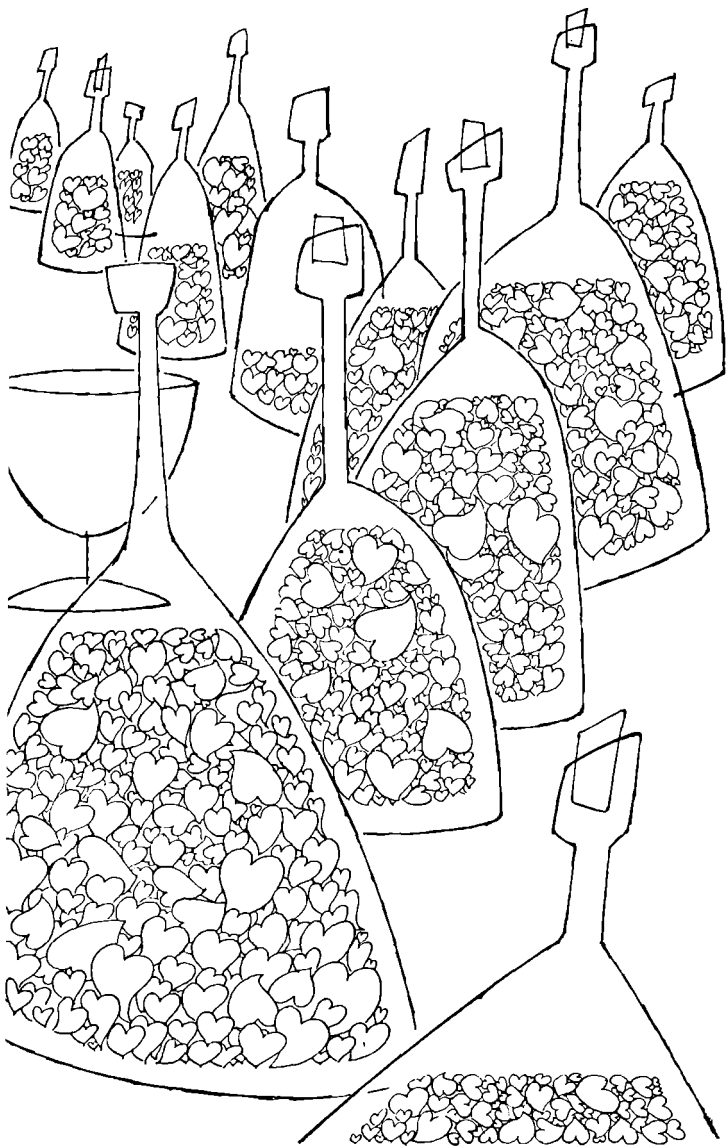
ALLÂHA varan besteyi duymuş gideriz
Mecnun gibi Leylâmıza uymuş gideriz
Bizden kötülük kalmıyacak dünyâya
Vâr olmamızın maksadı buymuş! Gideriz.

ÂLEMDEKİ esrârı serencam söyler
Sâkî susar ellerde gezen cam söyler
Her mısraı nâdîde rübâîlerle
Söylerse büyük gerçeği Hayyam söyler.

ARZÛLARI benzer kocaman bir ağaca
Sen âlemi versen yine yetmez bu aca
Bir kul bulamazsın bu kadar dert ehli
Dünyâyı dolaşsan da bir uçtan bir uca.

ÂŞIK ne kadar çekse isâbet sayılır.
Her türlü cefâ onca saâdet sayılır
İmânı mı var âşıka dinsiz diyenin
Sevmek seni bir başka ibâdet sayılır.

ÂŞIKLARA derler ki muammâ gibidir
Özlemle yakan elleri hummâ gibidir
Aslında; şu mânâsız olan dünyada
Feryâdı duâ, sözleri mânâ gibidir.

AŞKIN değişik lezzetinin sarhoşuyuz
Yârin o güzel sohbetinin sarhoşuyuz
Zâlim! İçirir hasreti bezminde bile
Ondan hep onun hasretinin sarhoşuyuz.

ÂŞIKLARA zannetme ömür yâr oldu
Ergeç kimi toprak, kimi rüzgâr oldu
Dilsiz ve sağır kubbenin altında, inan
Her kim seni sevmişse biraz vâr oldu.

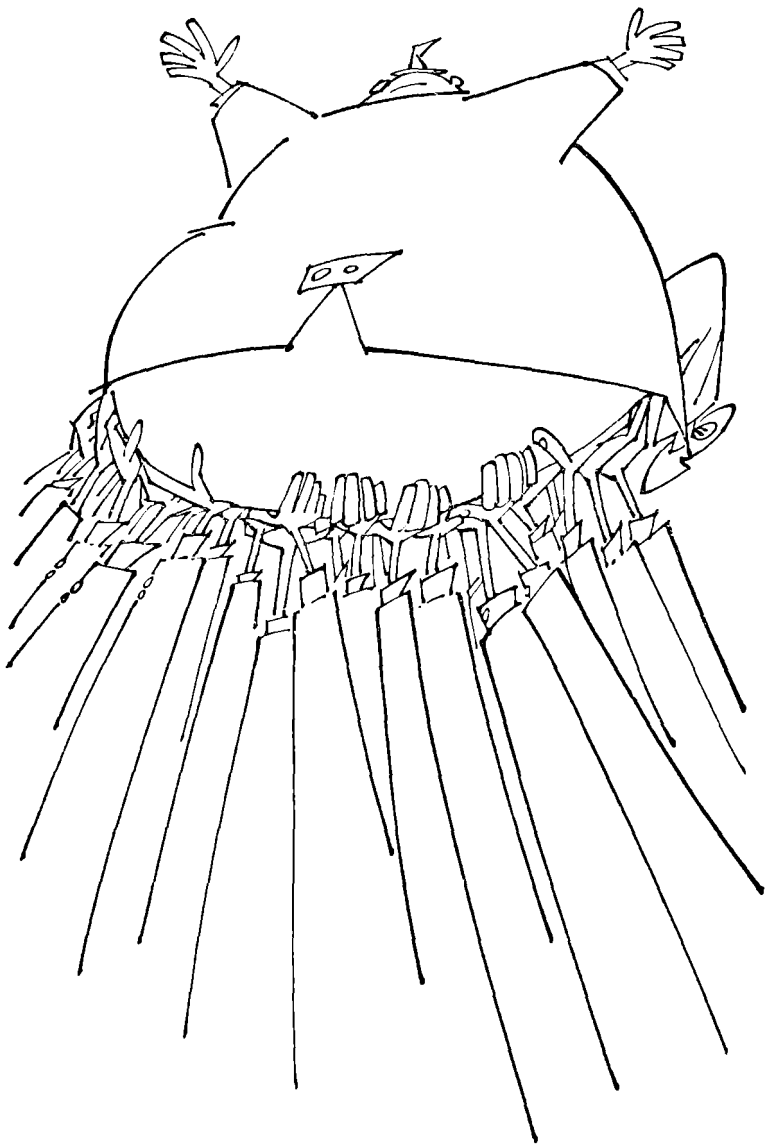
ATTIM, o yalan postu deęiřtim gayri
Tattım, tutuşup yanmayı, piştim gayri
Aşkın, o geniş minderinin bir ucuna
Bin secde edip ben de iliřtim gayri.

ATTIN beni dünyaya garip kul diyerek
Noksânını kendin arayıp bul diyerek
Buldumsa da bir gün yine çektim Tanrım
Her hasreti ben üstüme bir çul diyerek.

AYDINLATIYOR arzı o ilham perisi
Bir başka güneş gözlerinin her birisi
Yıldızlar elinden saçılır gökyüzüne
Baştanbaşa zından bana ondan gerisi.

AYDINLIK olur, orda bütün kuşku biter
Yıllarca çekip durduğumuz korku biter
Anlar kişi rûyâ ile gerçek neymiş
Bir gün açılır gözlerimiz, uyku biter.

AZ çok yaşayıp öl bu ne iştir Tanrım
Hem dar şu mezar hem de genişdir Tanrım
Dünyâya bu aptalca geliştin sonra
Bir gün o ne şâhâne gidiştir Tanrım.

BAKTIKÇA o yerden son ışık belli olur
Sisler dağılır, aykırılık belli olur
Kaç yıl yürüyüp vardığımız kavşaktan
Cennetle cehennem apaçık belli olur.

BEYHÛDE o göz süzmelerin, bakmaların
İşveyle güzel göğsüne gül takmaların
Şâirce sevip, övmeyi bilmezler ki
Hep böyle susarlar, dili yok aynaların.

BİLMEM ki bu tılsım mı? Muamma mı acep
Yârabbi! Nasıl dert? Kara sevda mı acep
Gündüz, uyanırken bana bir hâl oldu
Bilmem, gözümün gördüğü rûyâ mı acep.

BİLMEM ki şu âlem nere, boşluk nerede
Anlat bana, varlık ne ki, yokluk nerede
Bağrım yanıyor, her yer ateş, her şey kor
En gür suların aktığı musluk nerede.

BİLMEZ uyanık düş ne imiş? Uyku nedir
Zulmette esir olduğumuz korku nedir
İylik mi, güzellik mi, aşk mıdır yoksa
Tanrım! Onu bizden ayıran duygu nedir.

BİR duygu mu var böyle derin, böyle geniş
Sevmek bir ölüş, belki de tekrar diriliş
Bitmez kederim, bil ki tükenmez derdim
Aç kalbimi öğren, seni sevmek ne imiş.

BİR gün bile anmaz bizi andıklarımız
Ergeç unuttur, sevgili sandıklarımız
En sonra kül olduk bu büyük yangında
Boşmuş, tutuşup kor gibi yandıklarımız.

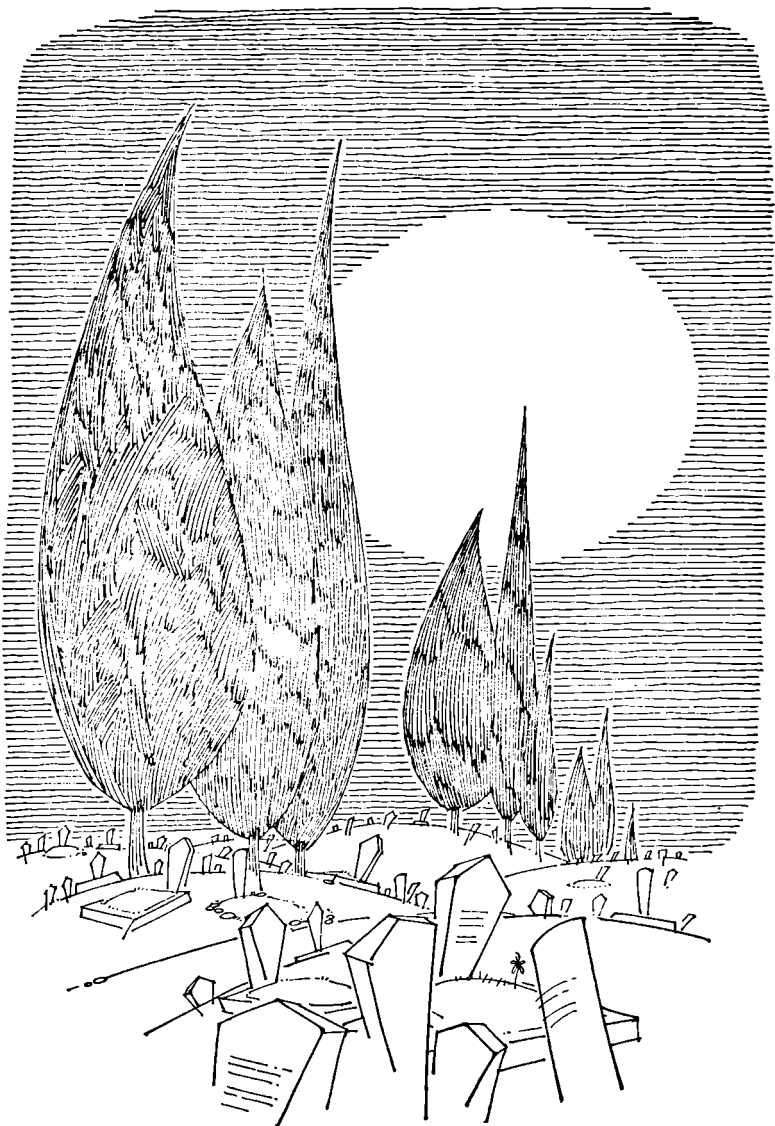
BİR gün ne hayâlim, ne de gölgem kalacak
Artık ne sıcaklık, ne biraz nem kalacak
Benden sana binlerce şiiirden başka
Bir parça ümit, bir yığın özlem kalacak.

BİR gün gelecek kalmıyacak mihnetimiz
Son yaklaşıyor, eksiliyor kuvvetimiz
Bir anlayacak çıkmadı, yıllar geçti
Sanmam ki bilinsin giderek kıymetimiz.

BİR gün daha çalmak şu felekten kâr mı
Çal, yoksa ölümden öte bir yol var mı
Kim âlemi günden güne berbâd ediyor
Maznun kim acep Tanrı mıdır? Kullar mı.

BİR gün geledim derken o âsûde yere
Düştük gönül aşkıyla kederden kedere
Sevdik ne güzeller... Ne şiirler yazdık
Biz harcamadık yılları beyhûde yere.

BİR gün hepimiz kabre zamansız düşeriz
Düştük mü riyasız ve yalansız düşeriz
Bir rahme düşüşten nice yıllar sonra
Cân aldığımız toprağa cansız düşeriz.

BİR gün sevilenden ve sevenden ne kalır
Gözden, o dudaktan, o bedenden ne kalır
Anlat bana ey sevgili, senden başka
Can verdiğim ân âleme benden ne kalır.

BİR damla dedim, sen bana deryâ verdin
Her anıma renk, ömrüme mânâ verdin
Yıllarca o tek mutluluğun girmediği
Dünyâmı yıkıp bir yeni dünyâ verdin.

BİR kat daha yok sevgi katından başka
Tat bulmadım âlemde tadından başka
Dünyâda ne bir taç, ne de bir taht ebedî
Kalbimde senin saltanatından başka.

BİR kez kimi sevdiyse unutmaz bu yürek
Devran kiri nisyan pası tutmaz bu yürek
Birgün o muhabbetten eser kalmazsa
Ancak o zaman bir daha atmaz bu yürek.

BİR kısmına her mevsimi cennet görünür
Bir kısmı doğuştan yere düşmüş, sürünür
Tanrım! Ne düzensiz bir ömür vermişsin
Son hız yaşanır, sonra yavaştan çürünür.

BİR kor beni yakmakta, nedendir, bilmem
Gözyaşlarım akmakta, nedendir, bilmem
Yalnız gece, gündüz değil uykumda bile
Bir göz bana bakmakta, nedendir, bilmem.

BİR nehrolup ummanına aksam dursam
Çıksam göğe yıldızları yaksam dursam
En sonra kavuşsam sana, çöksem önüne
Yıllarca esirin gibi baksam dursam.

BİR ömre değer sevdiğimin bir gecesi
Ağzımda duâdır adının her hecesi
Fânî yaşayıp böyle ölümsüz sevmek
Âlemde bütün sevgilerin en yücesi.

BİR şâhikadır, hiç erişilmez o güzel
Sonsuz sevilir, sevmeyi bilmez o güzel
Âşıkları uğruna ölürmüş, ölsün
Geçmez o güzellik, yine ölmez o güzel.

— Yahya Kemal'in anısına —

BİR şâire aşka cânı vermek yaraşır
Her bahçeden ayrı sevgi dermek yaraşır
Bir din gibi âşıklara bundan sonra
Şîrinle senin kemâle ermek yaraşır.

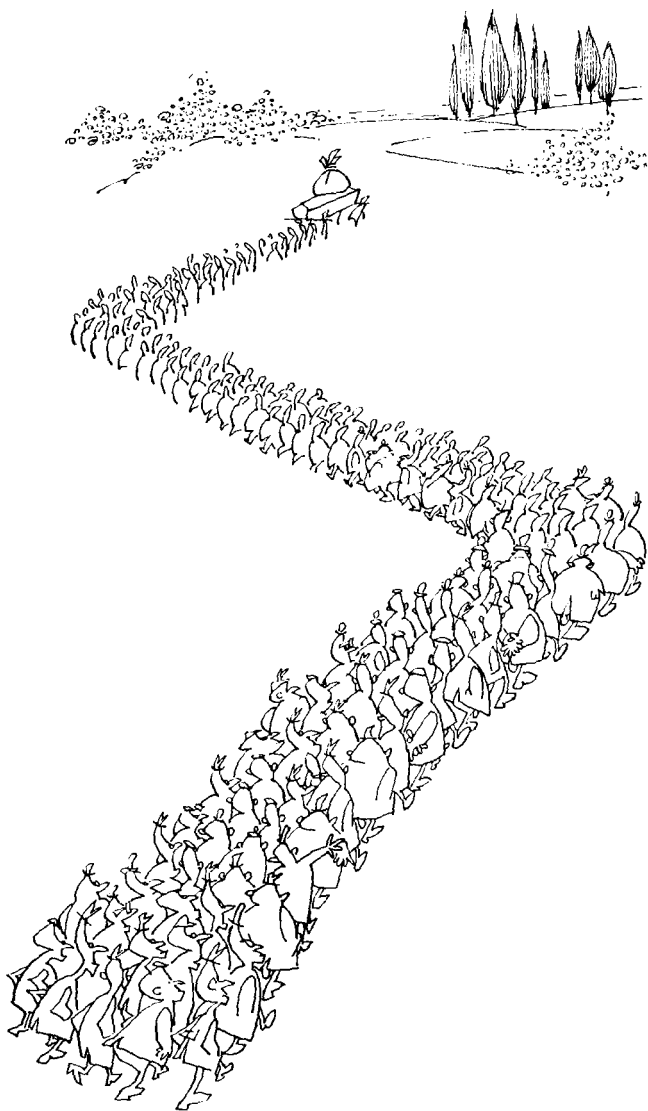
BİR yer ki gözün gördüğü yerden yücesi
Bir yer ki çıkılmaz tepelerden yücesi
Allâhın o mes'ut ve seven kullarının
En âşığıyım ben, ama sen en yücesi.

BİTMEZ sonu gelmez çilemin sorma neden
Bir hasta yürek bendeki bir köhne beden
Ergeç gidecek ayrılacaksın diyerek
Sensiz gibiyim seninle olsam bile ben.

BİTSİN diyorum bunca karanlık bitsin
Boş mîdelerin duyduğu açlık bitsin
Mâdem ki eşit geldik eşit gitmeliyiz
Haksızlık imiş, zulm imiş, artık bitsin.

BİZ sevmeyi din, vermeyi iman saydık
Bencilliği en korkulu düşman saydık
Aldatmıyor artık bizi günler, geceler
Sürseydi o düş, keşke hep aldansaydık.

DERLER ki : Bu dünyâ malı dünyâda kalır
Servet götürülmez, eşe, evlâda kalır
Mirâsının ilk kavgası başlar yolda
İş, yolcuyu râhmet ile bir yâda kalır.

DİNDAR kişiler zannediyor hak çağırır
Aslında o fânileri toprak çağırır
Toprak anamız her zaman âdil ve büyük
Her canlıyı ölmezliğe mutlak çağırır.

DUYDUK kaçınılmaz sonucun geldiğini
Ömrün azalıp gitgide eksildiğini
Gözyaşları, yalvarmalar artık boşuna
Bir hâkimi mutlak okuyor bildiğini.

— Ulunay'ın anısına —

DÜN, ağlayarak battı güneş, ay sustu
Binbir tele ahengi veren yay sustu
Ölmüş, gidiyor sevgili Mevlânasına
Ses yok Ulunay'dan, ulu bir nay sustu.

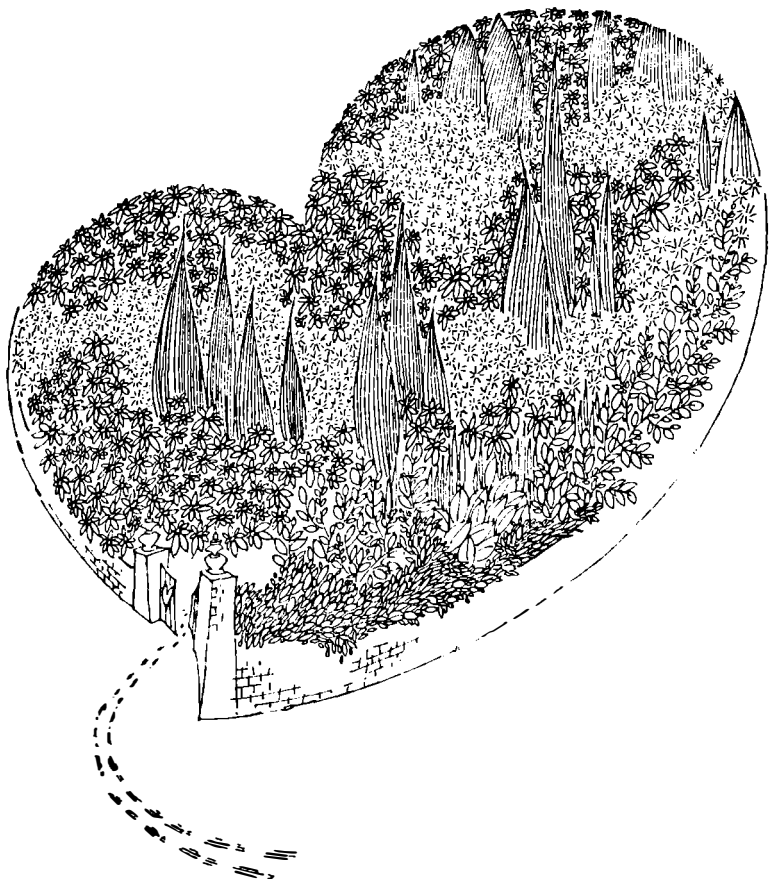
DÜNYÂ mı yalan söyle bu canlar mı yalan
Sessizce gidenler mi kalanlar mı yalan
Anlat! Nice yıl var ki şaşırdım kaldım
Gerçek mi yalan yoksa yalanlar mı yalan.

DÜNYÂMI tutuşturdu o katranlı ıra
Dağlar yanıyor birbirinin ardısına
Sonsuz alevim yılları çoktan geçti
Gönlüm koşuyor şimdi asırdan asıra.

DÜNYÂYA karanlık gecelerden geldik
Binbir güneşin battığı yerden geldik
Hiç gelmez olaydık şu keder âlemine
Rûyâ ne zaman başladı, nerden geldik.

DÜNYÂYI saran sırları bilmek çok güç
Dönmek, senin iklîmine gelmek çok güç
Yıllar yılı öğrendiğimiz bir şey var
Sensiz yaşamak güç, hele ölmek çok güç.

EN sevdiğimiz nerde, neden gitti gider
Ten nerde, nasıl, nerde beden, gitti gider
Bir pencereden âleme kim bakmışsa
Bir gün yine bir pencereden gitti gider.

EN içli duâ, en yüce mâbet bizde
Bir kalbe girip, orda ibâdet bizde
Tek benzeri yok cânevi dergâhımızın
Aşk uğruna can vermeler âdet bizde.

ESRÂRİMİZ ermişlere mâlûm olsun
Hamlar bu sezişten yine mahrûm olsun
Sen bende hüküm sür daha binlerce sene
Rûhum ebediyyen sana mahkûm olsun.

FÂNÎYİ ölümsüz kılacak cânı getir
Hiç bitmeyecek en büyük imkânı getir
Yetmez, yine mes'ûd olamam ben, ey yâr
Sen tek bana en özlediğim ânı getir.

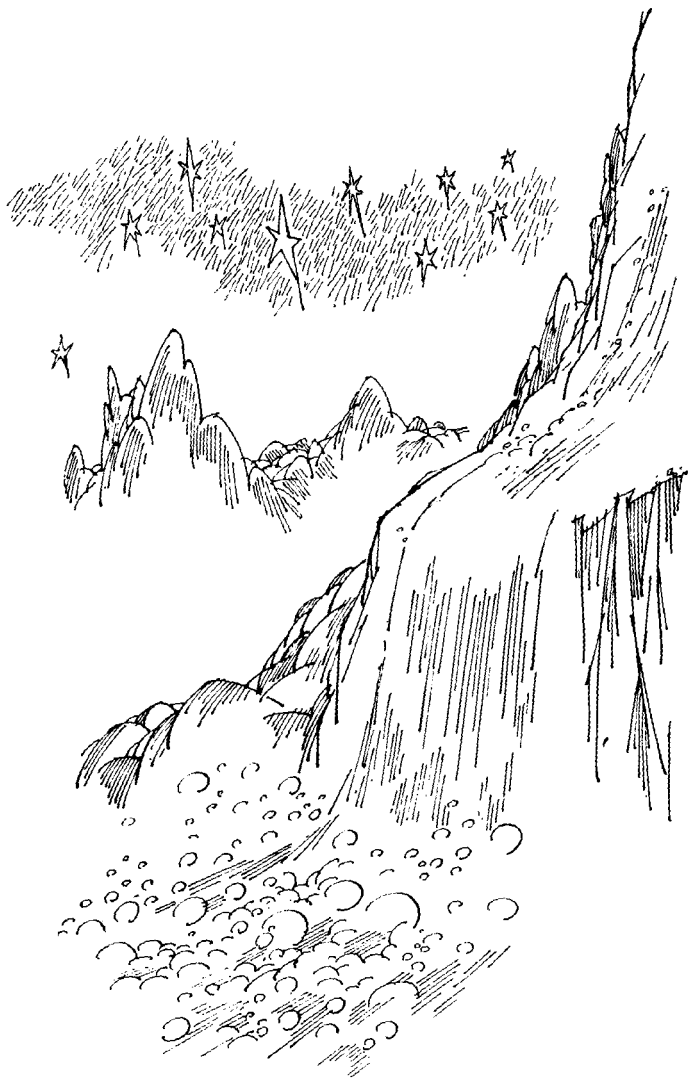
GEL dinle, bu sesler o son alkış mı acep
Duyduklarımın hepsi de yanlış mı acep
Bir gün daha vâr olmak için, rûhumda
Gel bak, bir ümit parçası kalmış mı acep.

GELMEZ daha hiç öylesi bir Mevlânâ
İnsanlığa sonsuz yetişir Mevlânâ
Hep aynı çağılıyla o kaç yüz senedir
Coşmuş, akıyor, sanki nehir Mevlânâ.

GİTTİKÇE büyür duyduğu özlemle keder
Bir türlü geçip gitmeyi bilmez geceler
Zevk aldığı her türlü cefâdır sevenin
Ömründe sükûnet ve huzurmuş ne gezer.

GÖKKUBBEDE bir gün var olan bir gün yok
Yarın diyeceksin ki : Bu gün var, dün yok
Ölmek, yaşamak aynı cezâdır çekene
Varsın bu yeter, sanma ki bir cürmün yok.

GÖKLER tutuşur, dumanlı dağlar dövünür
Irmakla deniz, sel gibi çağlar dövünür
Ben, onlara döktüm, içimin gözyaşını
Ardımca rübâîlerim ağlar dövünür.

GÖKLERDE güneş böyle ışısız ne gezer
Sönmüş ve tükenmiş nice yıldız ne gezer
Bir âleme geldik ki karanlık, zindan
Kalplerde o ilk sevgi, o ilk hız ne gezer.

GÖRDÜM; o masallardaki devler ne imiş
Yaldızlı saraylar, sefil evler ne imiş
Aç bağrımı, bir gün göreceksin sen de
Yangın ne imiş? En gür alevler ne imiş.

HEM, ölmemenin sırrını bilsem dersin
Hem, çok yaşadım gayri ben ölsem dersin
Ölsen; o zaman yâdederek yeryüzünü
Bilmem ki nasıl öldün a sersem dersin.

HEP gam çekecek bil ki bu âlemde kalan
Ömrünce ümîd et ve biraz sev, oyalan
Ergeç sezeceksin var olan şey yokluk
Binbir yalanın kaynağı bir eski yalan.

HEP zulmederek halkı soyup gitmişler,
Eller keserek, gözler oyup gitmişler
Yıllar yılı çaldıkları dünyâ malını
Bir gün yine dünyâda koyup gitmişler.

HER ân o büyük zevki ölümsüz sürsek
Dünyâyı unutsak gece, gündüz sürsek
Mâbet bilerek ellerinin her yerini
Yıllarca öpüp okşayarak yüz sürsek.

HER ânı mücevher o zamanlar nerde
Altın bir alevden tutuşanlar nerde
Tek inci mi kalmış o kadar servetten
Elmaslı şerefler hani? Şanlar nerde.

HER çok sevenin günleri zındanda geçer
Rûyaları bir dalgalı ummanda geçer
Bir gün unuttur çektiği binbir derdi
Bin yıl çekilenler bile bir anda geçer.

HER gün yeni bir can yaratır hak bende
Ergeç yeşerir kupkuru yaprak bende
Son meyvesiyim ben bir ölümsüz ağacın
Binbir tohumun sürdüğü toprak bende.

HER insanın âlemde öbür kopyası var
Görsen şaşırırsın ona benzer o kadar
Bak! Aslı nasıl ansızın ölmüş gitmiş
Dünyâda kalan başka ümit, başka yaşar.

HER sırrı içinden çıkarıp atsan da
Esrârını bir bir bana anlatsan da
Cânım ki fedâdır sana cânan bunu bil
Cânınla benim cânıma can katsan da.

HER şey şu sağır kubbenin altında yalan
Duygun da yalan, aldanan aklın da yalan
Sevdim deme, gönlünce sevildin sanma
Gerçek dediğın sevgiler aslında yalan.

HER yaşta bir onlar biliyor sevmesini
Onlarda görürsün kaderin böylesini
Ömrünce sevip, mutlu edenler, ne yazık
Tatmaz bir ömür mutluluğun zerresini.

HER yazdığımız halkı uyarsın diyerek
Yazdık, bir ümit, belki duyarsın diyerek
Pek fazla ışık beklemedik dünyadan
Sen her iki dünyâda da varsın diyerek.

HER zevki tadıp her şeyi bilmek ne güzel
Her sevgiyi, her neş'eyi bilmek ne güzel
İnsanlığın alçaldığı bir dünyâda
Bir insanı sonsuz sevebilmek ne güzel.

HİCRAN dolu bir aynaya baktım bu gece
Kırkbeş yılı ardımda bıraktım bu gece
Ömrümce ne yapmış ne kazanmışsam ben
Pişman olarak hepsini yaktım bu gece.

HİÇ bitmeyecek bir gecenin koynunda
Sökmez o şafaklar sevenin koynunda
Dünyâda değilmiş, öbür âlemde değil
Cennet de cehennem de senin koynunda.

Hiç kimseye elbette bu dünya kalmaz
Üstünde gök altında şu deryâ kalmaz
Bir eski resim belki kalır elde, fakat
Gözlerde ışık, yüzde o mânâ kalmaz.

HISSETTİĞİMİZ açlığa benzer bir şey
Hiç bitmeyecek mutluluk ender bir şey
Gamdan da kederden de usandık yetişir
Yarâp o huzurdan bize gönder bir şey.

İÇSEK de elemden ve kederden içsek
Her damlayı kan rengi seherden içsek
Özlemleri avuçlarla bütün içkileri
Aşkın süzülüp aktığı yerden içsek.

İNSAN yüce aydınlığı görsün bir kez
Bir mâbede pâk alnını sürsün bir kez
Artık bütün ömrünce ışıktır gecesi
Bir nurlu sudan içmeyegörsün bir kez.

İSRÂRINA kandım diyemezsin, çok geç
Bir anda inandım diyemezsin, çok geç
Kor nerde ki? Bir baksana küller soğumuş
Ateş gibi yandım diyemezsin, çok geç.

KAÇ darbe yemiş kalbini bir dinle de bak
Bir mûcizenin sırrını söyler mutlak
Sevgiyle nasıl atmada kırkbeş yıldır
Hep aynı terâneyle o tik tak tik tak.

KAÇ şanlı kıral kaç ece gelmiş geçmiş
Kaç bin koca yıl böylece gelmiş geçmiş
İbretle bakıp gör ki bugün darmadağın
Taşlardan ibaret nice gelmiş geçmiş.

KÂH dipdiri boynunda bir ilmekle ölüm
Kâh çok duyarak her şeyi bilmekle ölüm
Her ânımı zehretmede kırkbeş yıldır
Zâten şu rezil âleme gelmekle ölüm.

KALBİNDE ışık varsa karanlık gelmez
Gün bitmeyi bilmez, gece artık gelmez
İsterse her insan kötü olsun, senden
Hiç kimseye bir katre fenâlık gelmez.

KARŞIMDA ne ruhsun, ne bedensin diyemem
Baksam, seni görsem, yine sensin diyemem
Yıllar yılı hep bendesin âlem biliyor
Gel gör ki ey aşkım! Sana bensin diyemem.

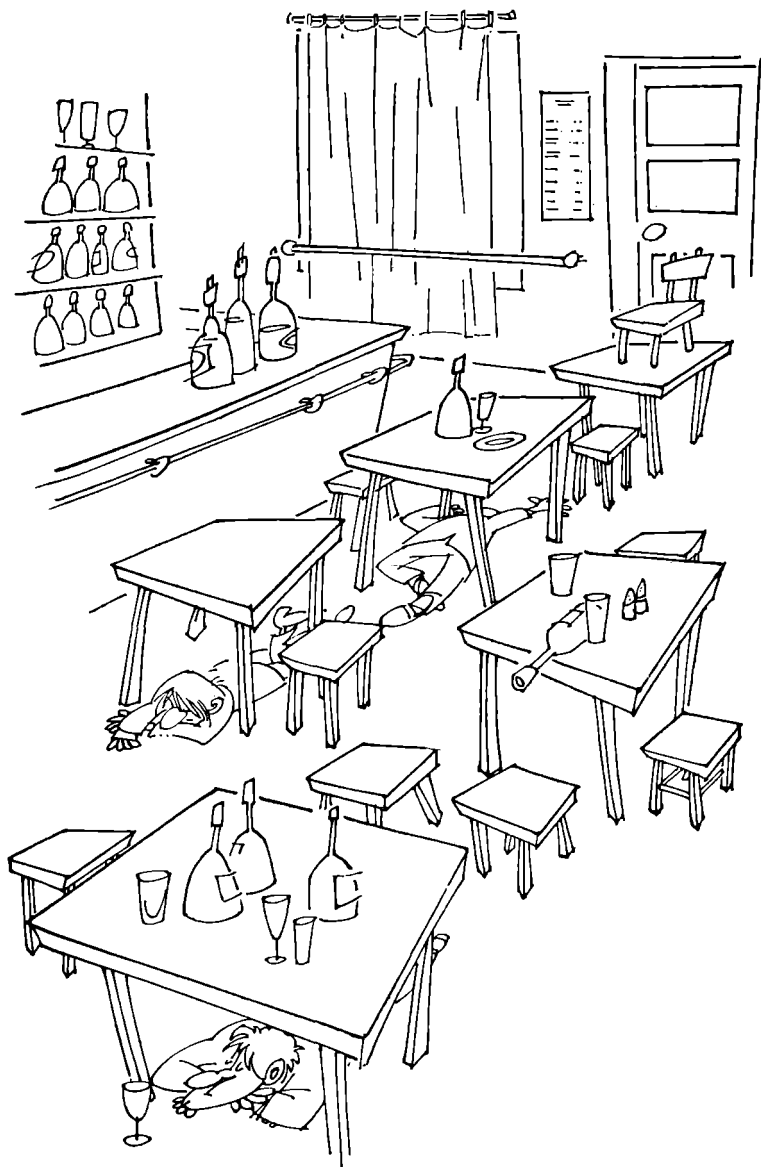
KARŞINDAKİ yüz sanma ki hep ben olurum
Ergeç bu kalıptan çıkarım sen olurum
Lutfeyle gönül tahtıma sultan ol sen
Tâ mahşere dek ben senin ülken olurum.

KAYBETTİĞİ ân aksini günler, geceler
Bir aynada bir bir çözülür bilmeceler
Artık serilir ortaya her şey apaçık
Devler küçülür, gözde büyürken cüceler.

KİRPIK, el, ayak, göz ve dudak hepsi yalan
Olgunla ham, ustayla çırak hepsi yalan
İnsan düşünür der ki bu yaştan sonra
Doğmak, nefes almak, yaşamak hepsi yalan.

KILDIN bizi dâvâda sanık Yârabbi
Bak! Her sanığın bağı yanık Yârabbi
Hasretle dudak çatladı, kavruldu yürek
Bir damla su gönder, susadık Yârabbi.

KORKUM ne? Bu günden mi yarından mı, nedir
Gittin ya bu can kaygusu ondan mı, nedir
Hiç görmüyorum âlemi sensizlikte
Dünyâ o zamanlar bana zından mı, nedir.

MEYHÂNEYİ tenhâ ve biraz loş gördüm
Bir dost aradım çevremi bomboş gördüm
Vardım kime sordumsa vefâ nerde diye
Karşımda yıkılmış nice sarhoş gördüm.

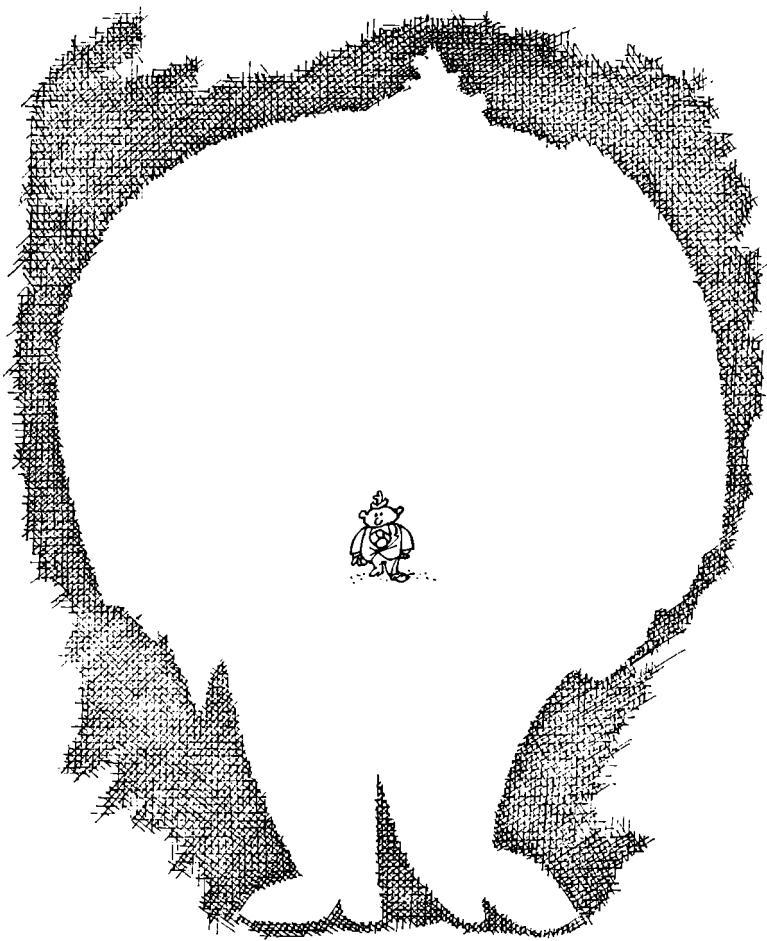
MAL yoksa eğer tartmaya, kantar ne yapar
Yüzsüz yapayalnız kalan astar ne yapar
Âlemde tamamlar nice şey birbirini
Bir bak! Kilit olmazsa anahtar ne yapar.

NERDEN mi? Bir aşkın güneşinden geliriz
Yanmışsak o sevdâ ateşinden geliriz
Bir gün bizi sensiz bırakıp gitsen de
Rüzgâr oluruz, böyle peşinden geliriz.

NEŞ'EYLE huzur tut ki bu âlemde değil
Cennetde değil, sonra cehennemde değil
Madem ki bilinmiyor şu ömrün sırrı
Her demde inan Tanrıya son demde değil.

OLGUNLARI var çiğleri var ermişi var
Peygamber olup halka gönül vermişi var
Hak her kulunun alnına bir şey yazmış
Bir say bakalım alnı açık kaç kişi var.

PARLAKLIĞIN altındaki neymiş gördük
Gündüz değil aslında geceymiş gördük
Son hamlede bir noktaya geldik, orada
Binlerce devin hepsi cüceymiş gördük.

ÖMRÜN tadı artsın heyecan olsun ki
Cânân yaşasın, tende bu cân olsun ki
Elbette fedâdır ona bir yerde bu can
Altında göğün öyle bir ân olsun ki.

SENDEN koparak bir yere geldik Tanrım
Doğduk, yaşadık, makbere geldik Tanrım
Milyon sene geçmiş gibi biz vâî olalı
Birdenbire bir mahşere geldik Tanrım.

SEN pul vurarak tavlada mars et, ne çıkar
Aslında felek silleyi vurmuş bir kez
Hiç faydası yok, her şeye eyvah demenin
Tâlih zarımız hep yek oturmuş bir kez.

SENSİZ doğacak günleri akşam biliriz
Her zevki keder, neş'eyi bir gam biliriz
Mümkünse kavuşmak sana bir gün, bil ki
Biz yalnız o eşsiz günü bayram biliriz.

SEVĐİK; nice yazlar, nice kışlar gördük
Her yerde o gözlerle bakışlar gördük
Yıllarca değil, belki asırlarca süren
Sonsuz koşular, kanlı yarışlar gördük.

SEVĐİM, o büyük nûra çevirdim yüzümü
Binbir güneş aydınlatıyor gökyüzümü
Herkes gibi yıllarca konuştum, ammâ
Tanrım! Daha ben söylemedim son sözümü.

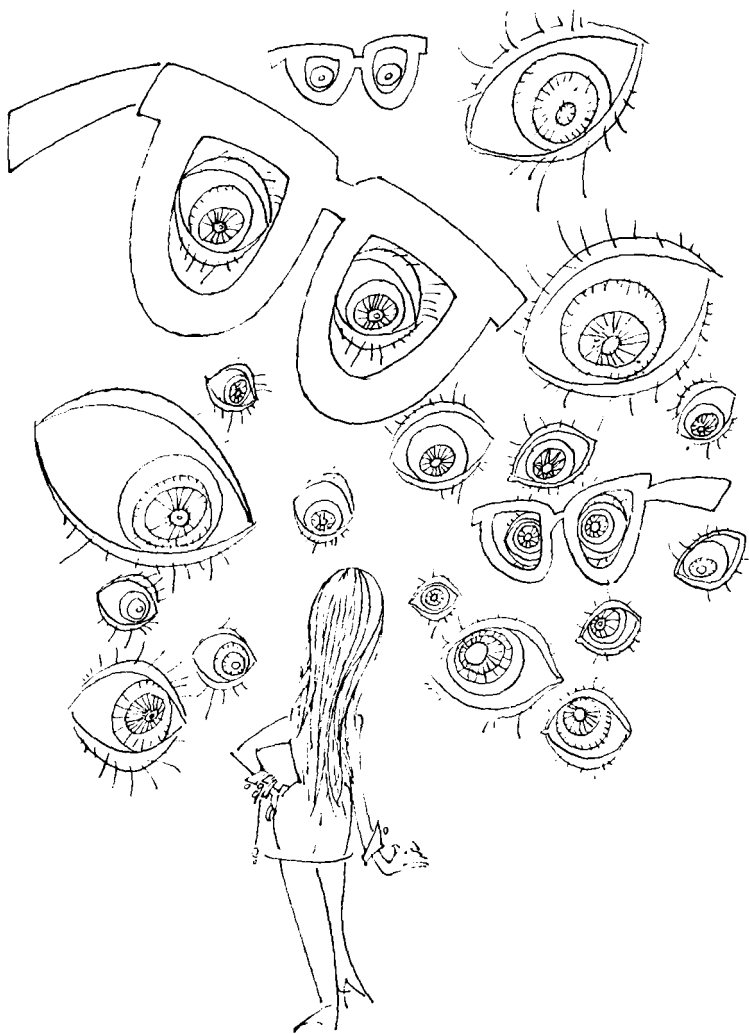
SEVMEKSE hüner ordayım Allah biliyor
Her nefreti inkârdayım Allah biliyor
Suç bende değildir arayan bulmazsa
Yıllar yılı hep yârdayım Allah biliyor.

SON ver ulu Tanrım bana küskünlüğüne
Ben çoktan inandım senin üstünlüğüne
Bambaşka bir âlem yaratırdım yine de
Versen o büyük kudreti bir günlüğüne.

SÖNMEZ bir ışık, baktığımız yerde o var
Sellerce coşup aktığımız yerde o var
Her menzile varmıştı o, bizden önce
Gördük; yine her çıktığımız yerde o var.

ŞİRİYLE bütün dillere destan gönüle
Baştanbaşa cennet, şiiristan gönüle
İkbâl ile yerleşti bir âhû gözlü
Kaç yıldır o kaç ülkeye sultan gönüle.

TÂLİH ne ümit verdi ne güldürdü beni
Binbir acı toprak gibi hep sürdü beni
Zevk almayı çoktandır unuttum gittim
Her yerde o yalnızlığım öldürdü beni.

TAM kırk sene doldurdum o bomboş güğümü
Çözdüm, o çözülmez denilen kördüğümü
Kimler sana baktıysa seven gözlerle
Hiç görmediler sende benim gördüğümü.

TANRIM beni bir anlayacak yok mu diye
Sen boş yere hiç ağlama hak yok mu diye
Her yerde o var doğrudur ammâ, heyhat
Feryâd ediyor kaç kişi bak yok mu diye.

TANRIM ne gülüş ver ne de bir kahkaha ver
Atlas ve ipek istemem artık çuha ver
Kalbimde sevinç özlemi çoktan bitti
Dertmiş ve acıymış daha ver bir daha ver.

TANRIM gün olur belki seversin diye ben
Kaldım nice yıl aç ve susuz sevgiye ben
Bilmem neden oh çekmek için eller de
Âh çekmek için hep niye ben hep niye ben.

TUTMUŞ yaratır herkesi bir başka biçim
Hallâkı bu halkın biliyor eksigi var
Hiç görmedik âlemde eşit kullarını
Biz bilmiyoruz, belki de bir bildigi var.

UÇMUŞ arılar, petek petek bal duruyor
Güller hani? Yaprak kurumuş, dal duruyor
Birleştiği bir yerdeyiz akşamla günün
Geçmişte hüznün, karşıda ikbâl duruyor.

ÜMMÂN arayıp, damlayı bulmak ne acı
Günden güne bitmek, heder olmak ne acı
Sevdiklerimiz yok, o sevenler nerde
Uzlet ne kadar zor, unutulmak ne acı.

ÜZGÜN değiliz belki de memnun gideriz
Bir dilberin endâmına meftun gideriz
Leylâmızı kaç yıl aradık yok, yine yok
Gel gör ki cihandan yine mecnun gideriz.

ÜZGÜN değilim kanmayı öğrendimse
Senden seni kıskanmayı öğrendimse
Gelsin beni çepçevre kuşatsın o ateş
Yüz yıl yanarım yanmayı öğrendimse.

YAKLAŞ güzelim durma, sokul yânıma gel
Tenden çıkarak rûha karış, cânıma gel
Yazdım, yaşadım bak seni mısırâ mısırâ
Baştanbaşa aşk ol şiiiristânıma gel.

YÂR istemedem, şânı da verdim gitti
Bostanla gülistanı da verdim, gitti
Varlıktan eser kalmadı artık bende
Cânânım için, cânı da verdim, gitti.

YÂR ağlasa inci, gülse güller dağıtır
Âşıklara dert ellere cevher dağıtır
Hasretle cehennem eder ammâ gününü
Bir cenneti var her gece kevser dağıtır.

YÂRABBİ ne cânân ne de cân istediğim
Zannetme ne servet ne de şân istediğim
Kırkbeş yılı sessizce unutsam birden
Hep kendime âit o bir ân istediğim.

Y İLLAR ki geçip gider devirler değişir
Evler değişir sonra şehirler değişir
Hep aynıdır âlemdeki zindancıbaşı
İşkence kalır, yalnız esirler değişir.

Y ILLAR boyu bir puslu zamandan geçtim
Sen nerde isen kırk yıl o yandan geçtim
Can kaldı senin uğruna tek vermediğim
Al sevgili, artık ben o candan geçtim.

YOKTUR sanıyordum ama gerçek varmış
Ağ örmede eşsiz bir örümcek varmış
Tek gerçeği bir gün bana öğretti kader
Yıllar boyu yalnız seni sevmek varmış.

Y ÜZ yıl daha geçsin bulamam benzerini
Derdim mi kalır görsem elâ gözlerini
Dünyâ ki bütün serveti sâ mânı ile
Aslâ tutamaz sen gibi dostun yerini.

ZİNDAN gece, tat kalmadı günlerdeyse
Çoktan kapanık, aç dediğin perdeyse
Aydınlığa hasret nicedir gözlerimiz
Artık bulalım gel, son ışık nerdeyse.

D Ö R T L Ü K L E R

BATAN günmüş, şafakmış sende gördüm
Öpülesi dudakmış sende gördüm
Seyrettim gözlerinde dört mevsimi
Ölmekmiş, yaşamakmış sende gördüm.

BENİ kör kuyularda merdivensiz bıraktın
Denizler ortasında bak yelkensiz bıraktın
Öylesine yıktın ki bütün inançlarımı
Beni sensiz bıraktın, beni bensiz bıraktın.

BİLMEM kaç yıl aradım seni bulana kadar
Ayıkladım içimi tek sen kalana kadar
Seninle bir bütünüm, seninle varım şimdi
Bil, sana tapacağım toprak olana kadar.

BİR ateşim yanarım külüm yok, dumanım yok
Sen yoksan mekânım belli değil, zamanım yok
Fırtınalar içinde beni yalnız bırakma
Benim senden başka sığınacak limanım yok.

BİR AZ kül, biraz duman... O benim işte
Kerem misali yanan... O benim işte
İnanma gözlerine ben ben değilim
Beni sevdiğin zaman... O benim işte.

BİR bakıp gözlerime her şeyi anlarsın ya
Benimle kederlenir, benimle ağlarsın ya
Şu sonsuz karanlıklar hiç umurumda değil
Batmayan güneş gibi içimde sen varsın ya.

BİR gün kader çağırır, gelmem diyemezsin
Ecel isterse eğer, ölmem diyemezsin
O kadar sevildin ki Tanrılar misâli
Artık, aşkı tatmadım, bilmem diyemezsin.

BİR gün zaman kayar ellerinden tutamazsın
Sel gibi akan yaşlarını kurutamazsın
Öylesine bendesin ve öyle sendeyim ki
Unutmak istesen de artık unutamazsın.

BİR güz mevsimi gelir, sarı yapraklar düşer
Alnına kırışıklar, saçma aklar düşer
Yaşadıkça en büyük cesaret sevebilmek
Biz o yolda gideriz, nice korkaklar düşer.

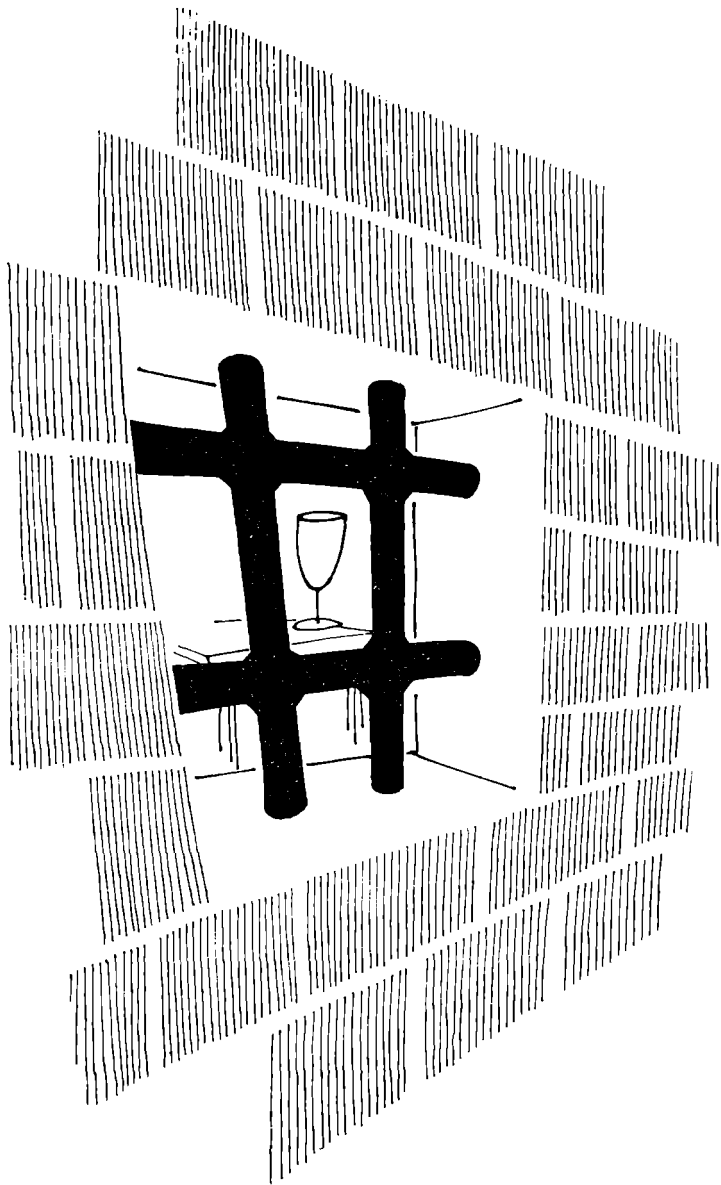
BİR pınarsın, içilen ama hiç kanılmayan
Seveni yanıltmayan, sevince yanılmayan
Özlenen sen, özleyen sen, özleten sen
Varken doyulmayansın, yokken dayanılmayan.

BİR yere geldik, gecemiz, gündüzümüz yok
Toprağımız, denizimiz, gökyüzümüz yok
Ölmek ne imiş anladık sonunda Tanrım
Yaşayıp, her gün bir kerre öldüğümüz yok.

BİRİ ağlıyacak âlem gülecek
Biri hem ağlıyacak, hem gülecek
Benim güleryüzlü bir sevdiğim var
Yaşarsam gülüyor, ölsem gülecek.

BİZ bu yalan dünyâda önce sana inandık
Seni sevdikten sonra yaradana inandık
Yüzyıllardır sönmeyen bir büyük yangın gibi
Senin ateşine de yana yana inandık.

BOMBOŞ bir kadeh gibi beni bırakıp gitme
Ben sen olmuşum gayri beni bana benzetme
Gözlerimde gözlerin, ellerimde ellerin
Bin kere mahkûmum ben bir daha mahkûm etme.

BOŞUNA deme ne sevmek, ne sevmek
Sevmek, seni alabildiğine sevmek
Son nefesimde bile haykıracağım
Yine sevmek, yine sevmek, yine sevmek.

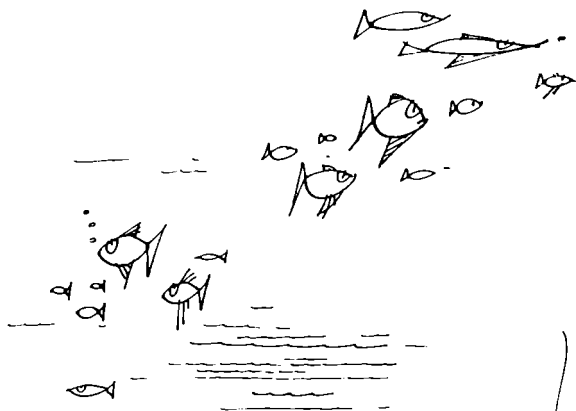
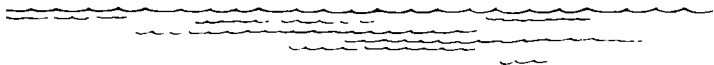
BÜTÜN özlediklerim, aradıklarım sende
Aydınlık oldu birden karanlıklarım sende
Tende bu can oldukça o sevgi yeter bana
Her yokluğu unuttum, seninle varım sende.

ÇALKALANIP yıllarca bir gün durulmak güzel
Sen ben olduktan sonra, gayrı sen olmak güzel
Bütün güzelliklerin çirkinleştiği yerde
Seni kırk yıl arayıp, arayıp bulmak güzel.

DAĞ bir gün verince geçit, gittiler
Biraz korku, biraz ümit gittiler
Zenginler, fakirler, bu macerada
Ayrı yaşadılar, eşit gittiler.

DÂVET o elâ gözden, o gül dudaktan geldi
Kalkıp lâle devrinden can geldi, cânân geldi
Meyler yere döküldü, sâkiler çoktan sarhoş
Gelişinle ömrüme yeni bir zaman geldi.

DİNECEK sanma hiç o fırtına dinmez
Hayat ne? Gündüz mü, gece mi bilinmez
Bir kerre geldin ya, dileğince yaşa
Bir daha gelinmez dünyâyâ, gelinmez.

DENİZİN altında neler, neler gördük
Batmış bin senelik sefineler gördük
Vaktiyle şerefler, şanlar satın alan
Şimdi yosun tutmuş hazineler gördük.

DOĞUP yaşıyorlar kimi az, kimi çok
Hepsi de bir amma, kimi aç, kimi tok
Şu insan geçinen üç milyar kişiyi
Saymaya kalkarsan; kimi var kimi yok.

DÜN bir deniz gördüm, bir yeşillik gördüm
Açtım yüreğimi delik deşik gördüm
Ne gözlerin böyle bir ben gördü, âşık
Ne de ben böyle göz, böyle kirpik gördüm.

DÜNYA cehenneminde yana yana
Ten ateş, yürek ateş, geldik sana
Yitirdik verdiğin anahtarları
Açsana kapıyı Tanrım! Açsana.

DÜNYA nimetlerini bir tek pula satana
Bedenden sıyrılarak ömrüne ruh katana
Ölüm olmaz cihanda sevmeyi, seilmeyi
Yüz yıl yaşamaktan daha üstün tutana.

ERGEÇ çıkacaksın ergeç o yolculuğa
Ne yalvarma kâr edecek, ne söz, ne duâ
O tren seni almadan kalkacak sanma
Yetişirsin sen de bir gün soluk soluğa.

GEL, bir daha candan sevelim, aldanalım, gel
Aşkın o büyük hazzını bitmez sanalım, gel
Yorgun ve mecalsiz düşelim gel bu şafakta
Tâ haşre kadar, haydi beraber yanalım, gel.

GÖKYÜZÜM olsan seni dağ gibi sevsem
Her ânım yeni bir çağ gibi sevsem
Sevenler için bu dünyâda ölüm yok
Ölsem de seni bin yıl sağ gibi sevsem.

GÖRDÜKLERİM nedir? Rüyâ gibi değil,
gerçek gibi değil
İçimi kemiren ne? Kurt gibi değil, böcek
gibi değil
Sırtımda bir ağır yük, yürüyorum,
yürüyorum yıllardır
Can dayanacak gibi değil, yollar bitecek
gibi değil.

GÜL biraz bunca keder bunca gözyaşı bitsin
Gül biraz, şu gökkubbe kahkahanı işitsin
Her gidenin ardından koşmağa değmez hayat
Gelecekleri bekle, gidecek varsın gitsin.

GÜNEŞ batmış, mekânlar çökmüş,
zaman yıkılmış
Tende hayat kalmamış, cânan yok, can yıkılmış
Başlamış aldanmanın çöküntüsü yürekte
Yıldızlar yere düşmüş, bütün cihan yıkılmış.

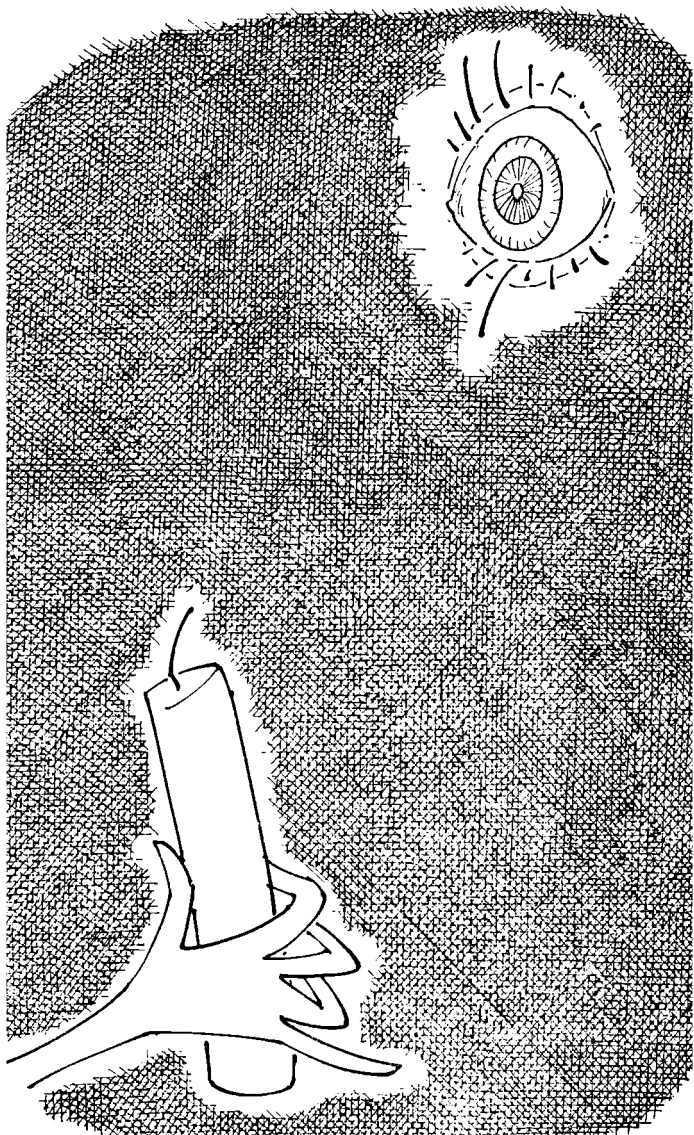
HAKSIZ değilim hep senin olmak diliyorsam
Düşmem güzelim, dopdoluyum, sendeliyorsam
Her kahrını çekip haz duyarım, tek sen üzülme
Ölmem daha bin yıl seni ölmez biliyorsam.

HAYAT mısın, ölüm müsün nesin
Demin candaydın, şimdi tendesin
Öyle karıştık ki belli değil
Ben mi sendeyim? Sen mi bendesin.

HAZVERMEDİ ne dağ, ne deniz kenarı
Birbiri ardınca harcadım yılları
Bir şey öğrenemedin, ne yazık! Deme
İnan, yetti bana bildiğim kadarı.

HER şeyin rengi başka dünyama sen geleli
Şimdi dünyaya bedel saçının bir tek teli
Yaşadıkça hep seni sevmek de güzel amma
Seninle ömür boyu sevişmek en güzeli.

HER ânını çılgın yaşamakla tüketme
Hazdır bitecek, gözle, dudakla tüketme
Bir baksana hep yaklaşıyor o karanlık
Az kaldı ışık, son mumu sakla tüketme.

HER yerden o görünür, nereye baksam
O beni bırakmaz, ben onu bıraksam
Aramızda dağlar, denizler de olsa
Ona en yakınım, ondan en uzaksam.

İLERLİYEN zamanı görüp işitmesen de
Zaman biter bir yerde, sen asla bitmesen de
Tutup götürecekler ergeç o karanlığa
Sen gönül hoşluğuyla gitsen de gitmesen de.

İSTEMEM, girme sâkin bahçeme ne olur
El sürme şu karanlık geceme ne olur
Gittin, kavuştum sana, bu derin mutluluk
Bırak da bin yıl sürsün, hiç gelme ne olur.

İSTER denizlerle, bahçelerle gel
İster sabahlarla, gecelerle gel
Sensiz kahrolduğum şu anda gel de
Zulümlerle gel, işkencelerle gel.

İSTER kül ol, ateş ol, ister duman ol
Zaman içinde mekân, mekânda zaman ol
Beni bu zifir karanlıklardan kurtar da
Ne olursan ol, razıyım ne olursan ol.

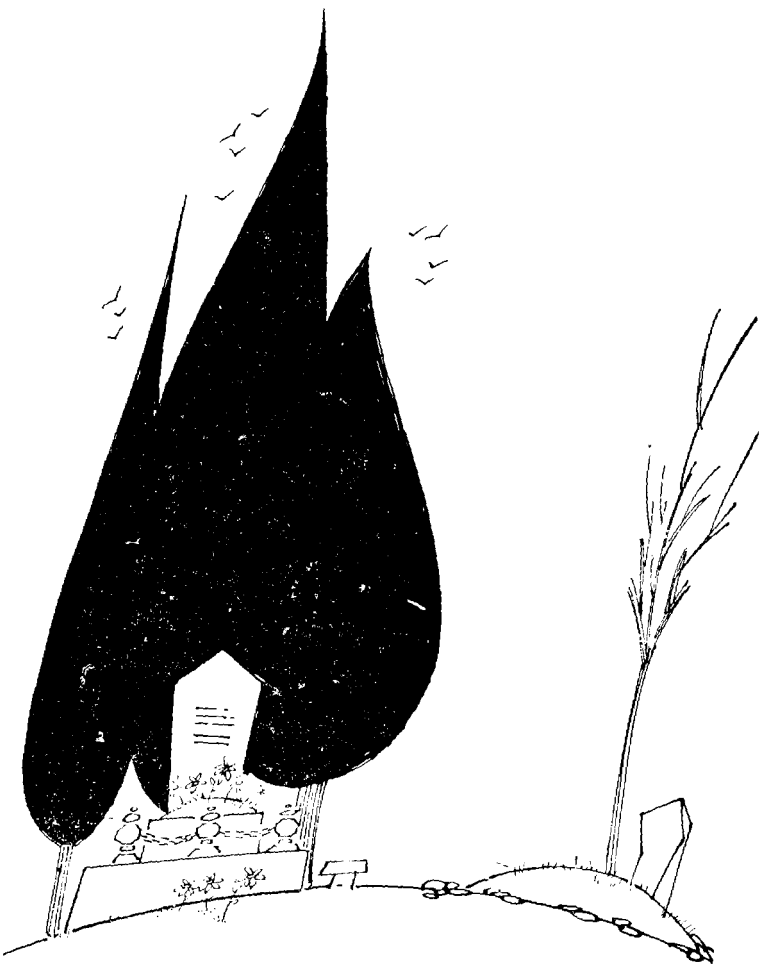
KÂH içimiz yanar da susuzluktan içeriz
Kâh en yüceye çıkar sonsuzluktan içeriz
Yürekte aynı ateş, ellerde aynı kadeh
Gönül sultanımızla bir musluktan içeriz.

KEDERDEN bir dolu zehir olmuşuz
Göl, deniz olmuşuz, nehir olmuşuz
Yaşarken neş'eyi bilmedik asla
Gamla, öyle haşır neşir olmuşuz.

KOLKOLA gezdiğimiz ıslak caddelerde kal
Seviştığımız geri gelmez gecelerde kal
Adımı anmasan da, bana hiç gelmesen de
Ne olur hayâlimde yükseldiğin yerde kal.

KULUN kölen olmak senin bu bir kula kulluk değil
Yokluğun beni kahreden şu bitmez yoksulluk değil
Ellerim, yüzüm çatladı, dudaklarım paramparça
Susuzum, amma bu öyle bildiğin susuzluk değil.

NE az sevdin, ne çok sevdin, sevdin amma
Yarı aç, yarı tok, sevdin, sevdin amma
Kaç yıl uzattın bilerek bu aldanınayı
Hem var sevdin, hem yok sevdin, sevdin amma.

NE kederdir, ne çile seni beklemek
Yaşamaktır seninle seni beklemek
En tükenmez mutluluk, en yüce hazdır
Ölümden sonra bile seni beklemek.

NE haz var senden ayrı, ne bir tat senden öte
Bir ân yüzünü görmek değer binbir zahmete
Vereceğin her acı gönülden kabulümdür
Sendeki cehennemi değişmem bin cennete.

NEDEN diyorum, nasıl diyorlar
Gönül diyorum, akıl diyorlar
Bir meyhanedeyim körkütük sarhoş
Şarap diyorum, ayıl diyorlar.

NİCE günler yüzümü bir hüzün gölgeliyor
Aklıma tek teselli yine senden geliyor
Ne zaman sana baksam dostluktan ve sevgiden
Gözlerimde muhteşem bir anıt yükseliyor.

O saatte seslendiğin her yer bir duvar
Bağırsan da kimse duymaz sabaha kadar
Taşlara vur başını, dilersem ağla
Seninle üzülecek, gelecek mi var.

S
SAÇLARINI okşasam bir kuytu ormandayım
Bir tutsam ellerinden en sâkin limandayım
Mesafeleri aşıp yanıma sen gelince
Zamanların üstünde bir başka zamandayım.

SEN varsın, kötülükler, karanlıklar uzakta
Delice sarhoşluklar, çılgınlıklar uzakta
Sensizlik başlamasın keder yağıyor gökten
O zaman güzellikler, aydınlıklar uzakta.

SENDE bir sen yaşar ki o sen değilsin
Senden uzak o kadar ki o sen değilsin
Seni senden başka bir ben bilirim
Bilmediğim bir sen var ki o sen değilsin.

SENDEN geliyor tellerimin bir sesi varsa
Al, hepsi senindir şu hayatın nesi varsa
Haktan seni sevmek, sana tapmak dileğimdir
Bir gün şu cihânın yeniden gelmesi varsa.

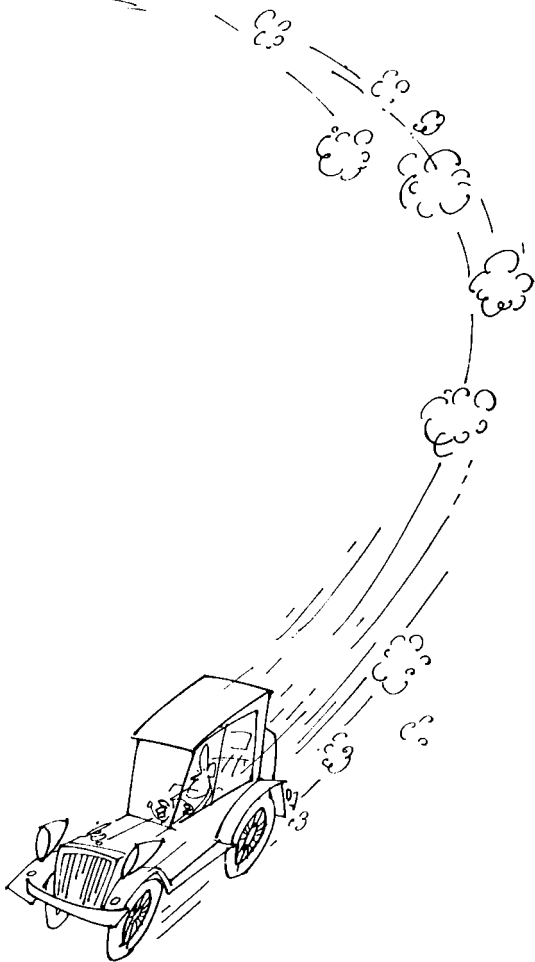
SENSİZ boşalana, sensiz dolana
Tadından ötede bir tad bulana
Her iki dünyada yazıklar olsun
Seni sevmek varken toprak olana.

SERT ve acı bir gerçek her yalanın ötesi
Upuzun zamansızlık bu zamanın ötesi
O varsa yaşıyorum, gerisi boş ve yalan
Ne bu ömrün sonu var ne cihânın ötesi.

SEVEN kaybeder miydi arayıp bulmasaydı
Yeni güller açmazdı o güller solmasaydı
Hiç çekilmez olurdu yaşadığımız dünya
Aşkın bittiği yerde unutmak olmasaydı.

SEVİNLER deme hep, sevmeğe bak tez
Gücün bu düzeni bozmağa yetmez
Bir gün gelirsin ki öyle bir yere
Orada her şeyin beş para etmez.

SEVENLERİZ, sevmeyi yaşamak bilenleriz
Yaşarken bile her gün bin defa ölenleriz
Bizim can pazarında ölümden korkumuz yok
Biz herkesin gittiği o yerden gelenleriz.

SUÇ değil seni sevmek, yalan değil
Aşkın en büyük gerçek, yalan değil
Aldanma karanlığına gecelerin
Aydın günler gelecek, yalan değil.

ŞİİRİM senin ağzında duâlaşır
Ses ahenk olur, söz mısralaşır
Âşığım diyerek hor görme beni
Seni seven ölmez, evliyâlaşır.

TEN bir yana düřtü, can bir yana düřtü
Et, kemik bir yana, kan bir yana düřtü
Bir yere geldik ki renksiz ve ışksız
Şerefler bir yana, şan bir yana düştü.

TOPRAK olmaz bende tenden başkası
Seni bunca sevmez benden başkası
Ölürsem sen ağla arkamdan, yeter
Gelmesin kabrime senden başkası.

TUTUŞUP yanmayı bir din bilir olduk Tanrım
Yine yanmak dileriz sanma yorulduk Tanrım
Aşka taptık diye korkutma cehennemle bizi
Biz o âlemde asıl cenneti bulduk Tanrım.

UZUYOR yıllar gibi dakikalar sen yoksan
Teselliler, ümitler neye yarar sen yoksan
Alev alev yanarken bilsen nasıl her gece
Bin defa ölüyorum fecre kadar sen yoksan.

Y A ellerinde yaşar, ya dizinde o martı
Sen bir dalga ol da git hep izinde o martı
Hiç bırakma ne olur, bir gün çığlık çığlığa
Ölürse mutlu ölsün denizinde o martı.

YAŞAYACAKSIN demişler yaşıyoruz yaşıyoruz
Bir köhne beden vermişler taşıyoruz taşıyoruz
Kimi zengin kimi fakir kimi güzel kimi çirkin
Bu ne biçim dünya Tanrım şaşıyoruz şaşıyoruz.

YOKLUĞUN her dakika ölüm demek, gitme kal
Hasretim daha yüz yıl dinmeyecek gitme kal
Yetişir senden uzak yıllardır kahrolduğum
Ayrılma hiç yanımdan, mahşere dek, gitme kal.

YOKLUĞUNDA içimin karanlığı eksilmez
Dakikalar uzar da gece bitmeyi bilmez
Sadece uzaklarda yanıp söner o ışık
Kutup yıldızı gibi görülür, erişilmez.

